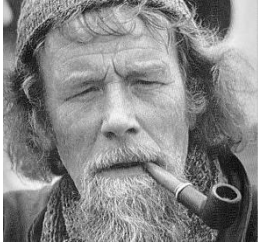

De Singlehanded 2020 van Rookie Harris Visser met Waarschip 1010 NED 3537 Black Magic Woman.

Wie mij kent had vast niet gedacht dat ik nog eens mee zou doen aan de Singlehanded. Iets heeft me overigens wel altijd gefascineerd aan die "wedstrijd". En dat is deze foto die er onlosmakelijk mee verbonden lijkt.

Ik houd wel van tradities en het in ere houden van de man die in 1969 dit oude zeilevenement heeft bedacht. Vanavond 25 oktober heb ik een en ander gelezen over deze bijzondere man. Ik kan alle deelnemers adviseren dat ook eens te doen.

Het heeft mij geleerd dit evenement te accepteren zoals het is. Ook denk ik dat het evenement bij Frits en Elly in goede handen is terecht gekomen. Of de verandering om er een dual-handed bij te laten ontstaan vanuit het historisch perspectief nu helemaal zo'n goed idee is, moet ik nog eens goed nadenken. Wel zijn duo-handed initiatieven in opkomst, de deelname aan evenementen loopt terug en kunnen mensen daardoor wellicht tot veel hogere leeftijd mee blijven doen. Maar de Singlehanded deelname spreekt me vanuit het ontstaan toch het meeste aan. (Reid de Jong is onlangs overleden, dat was nadat ik dit schreef, zijn foto zal altijd verbonden blijven aan dit evenement)

Zoals diverse van jullie wel weten ben ik meer een wedstrijdzeiler dan iemand die aan een puzzeltocht mee doet. Na de uitleg hoe een en ander werkt een paar jaar geleden, was voor mij wel duidelijk dat het lang kon duren voordat ik hieraan mee zou gaan doen. Stempels halen, je vaartijd schatten en daarmee punten scoren. ...nee niets voor mij. Doe mij de 200 MYLS SOLO maar die heb ik intussen 9 x mee gevaren.

Er is zijn echter nog een paar zaken die maken dat ik de Singlehanded wel een warm hart toedraag:

- Ik ben goed bevriend met Frits en Elly en die zijn altijd heel enthousiast.
- 2 Jaar terug zijn we de avond voor de start in het Restaurant bij de Marina langs geweest om uit te zwaaien. De sfeer was toen aanstekelijk dat is wel blijven hangen.
- Ik ken best de nodige deelnemers, ook van de 200 Myls. Mijn broer en ex bemanning op mijn Black Magic Woman (BMW), Michel vaart met zijn Element mee. Bemanningslid Ralph (Beide waren erbij toen we met de BMW in 2015 de overallprijs in de 24 –uurs wonnen) en diverse andere deelnemers zoals onze Nederlandse mini-transat zeiler Sander Vogelenzang. Er moet toch iets zijn dat die lui het leuk vinden om hier aan mee te doen.
- Dat Frits en Elly Laura Decker bereid hebben gevonden mee te varen sprak me ook wel aan.
- Al sinds ik op mijn 17 de met mijn Pampus " *d'ouwe Doedel*" rondvoer heb ik er altijd een sport van gemaakt om zo veel mogelijk zonder motor te varen. Dat doe ik eigenlijk met de 1010 als het even kan ook. Net als mijn broer Michel "W740 Element" trouwens. We zijn beide instructeur op zeilschool Pean geweest. Daar deed je niet anders. Als ik dan al die zeilers zie die een halve mijl voor de jachthaven de zeilen al strijken, terwijl het veel handiger is even de kom van de haven in te varen en daar in de luwte zonder golven te strijken, dan denk ik vaak "ga leren zeilen!"
- Iedereen mag zeilen op zijn eigen manier beleven. We zijn niet allemaal heel jong begonnen, maar als ik als ik anderen de mooiste bezielde rakken met prachtige wind zie motoren, met alleen een fok of een grootzeil ruime wind zie varen. .." gemiste kans". Dan moet ik wel

bekennen dat een evenement waar je je motor geacht wordt liefst helemaal niet te gebruiken mij wel enorm aanspreekt. Dat is leuk daar kan ik mijn vaardigheid gebruiken met een groep anderen die dat ook leuk vinden.

Met regelmaat is me gevraagd eens mee te varen met de Singlehanded door verschillende enthousiastelingen. Het was vast niet gebeurd als ik me niet had teruggetrokken uit de 200 MYLS SOLO dit jaar. Die is in 2019 gevaren onder een absurde waterlijnrating. Onder protest, omdat voor 2020 verbetering was aangekondigd heb ik toen wel meegevaren. Toen de verbetering bleek te bestaan uit een waterlijn/gewicht formule waar uitkomsten uitkwamen waardoor diverse schepen t.o.v. de ORC rating met een achterstand van meer dan 30 mijl zouden starten hebben meerdere deelnemers zich teruggetrokken van ongeveer de enige wedstrijd van enig formaat die dit "Coronajaar" door zou gaan.

Omdat ik toch graag een solo-iets wilde zeilen dit jaar leek me mee doen aan de Singlehanded een prima alternatief. Gewoon eens ergens aan meedoen waar het je niet gaat om te winnen, waar geen irritaties meespelen van gebeurtenissen van voorgaande edities. Niet zeuren over het concept. Je doet mee of je doet niet mee.....en zo geschiede.

Mijn voorbereiding bestond uit het doorlezen van de reglementen in de auto op de heenweg op vrijdag. Het digitale vragen uurtje daar-aan-voor-afgaand stond in mijn agenda, maar dat mocht niet helpen om er tijdig aan te denken. Reglement en digitaal palaver gelezen hebbend, leek het me dat je er verder weinig aan kon voorbereiden. De opdracht weet je toch pas als je de code van de koker hebt. Wat ik me van die opdracht voor moest stellen had ik geen idee van. Wel blijkt Corona een groot voordeel op te leveren...Ik zou geen stempels hoeven te halen ☺, en daar zag ik vooral tegenop.

De uitdaging begon de vrijdagavond voor de start eigenlijk al. De modus waar ik automatisch in viel was : "wat is de snelste manier om de opdracht te varen". Ik had bedacht het voor mezelf leuk te gaan houden door een vrij korte vaartijd op te geven en dan een reden te hebben om zo hard mogelijk te varen.

Op vrijdagavond aan boord bij zeilvriend Wolfgang van de "Bon Bida", ook een Waarschip 1010 en waarmee we samen naar de Oostzee zijn geweest deze zomer even overlegd. Intussen begreep ik dat we naar het zuiden en naar het Wad zouden moeten. Je weet dan weliswaar nog niet waarheen precies, maar je kunt vast bedenken wat je eerst gaat doen.

Dat leek simpel. Er kwam eerst weinig wind. Heel weinig wind. We bedachten eerst richting Den Oever, dan het Wad. En daarna bezeilt naar het zuiden naar Muiden en met behoorlijk wind intussen weer gedraaid vanaf het zuiden weer terug naar de finish bij Lelystad.

's Morgen kwam de opdracht; Het verre zuiden werd geschrapt. Wolfgang en ik weer overleggen. Het plan ontstond om eerst even met halve wind de paar overgebleven zuidelijke rakken te pakken. De rest zou vermoedelijk naar Den Oever varen en daar stranden omdat er te weinig wind was om op het Wad richting Den Helder/Texel te varen. Je hebt daar dwarsstroom en als je je motor moet starten lig je er uit. Dan blijft je anker over. Wij zouden dan nog mooi de sluis in Enkhuizen kunnen halen en ook in Den Oever aankomen na max 18 uur varen. Wij hadden dan het zuiden al gehad en de rest zou dat dan nog moeten. Lagen we mooi een dag voor. ..

Dat liep anders. Om 17.00 uur lagen we totaal stil bij de Markerwadden na 4 zeiluren en hebben de beide 1010's het anker er in gegooit. "Tzigane" heeft daar nog uren liggen drijven en die vonden we de ochtend erop voor anker vlak om de hoek, tussen de Markerwadden en de dijk.

Gelukkig bleek uit de kwebbel-app dat de rest ook totaal stil lag. Alle plannen hebben een klap gekregen.

(Intussen is het 21 November en schrijf ik eindelijk weer verder in de auto op weg naar Zeeland)

Van Markerwadden naar Volendam de volgende ochtend in het donker nog ging redelijk vlot. De opdracht daar hebben we verprutst. Ik vond het achterkasteel van de "Halve Maan" best een paleis Noordeinde. Wolfgang ging voor het Hotel Spaan op de hoek. Foto maken en weer verder naar Den Oever. Onderweg voer de "Goudvis" nog even een stuk met ons op. Ik neem aan dat Rob ons gespot heeft op Marine Traffic ofzo, hij kwam de Companies haven uit toen wij er langs voeren. Tja dan moet je met de hand sturen Rob mag natuurlijk niet voorbij als het even kan ☺.

*Kruisen naar Den Oever.
Mooi spoortje, al zeg ik het zelf..*

Den Oever overnacht en met het volgende tij naar Den Helder. Lekker stuk varen, iets te veel wind voor de

Code 0 maar dat was toch even leuk. Bij Bon Bida ging dat iets minder. Zijn Code 0-slurf had kuren en Wolfie heeft zich in het zweet gewerkt om de boel weer binnen te krijgen. Eindelijk komen we andere deelnemers tegen bij de Marine-club in Den Helder. Ook eindelijk een opdracht die we begrepen.

Meteen verder naar Vlieland. Leuk stukje spinakeren en voor het eerst door het gat bij Den Helder langs Texel. Schuimt raar daar, we hadden stevig wind en liepen als een speer. Van Bon Bida een aardige foto door de verrekijker gemaakt. Wolfie had zichzelf overwonnen maar moest met zijn reuzen-spi net iets eerder met “reachen” stoppen. Daarna met behoorlijk wind het laatste stuk kruisen. *(Nannet legt de snelheid van Bon Bida even vast. Halve wind daar denk ik. Die spi was er daar volgens mij al af)*

Ik weet niet precies wat er gebeurde, maar ik kwam de kajuit uit, mijn boot was kennelijk van koers en Bon Bida schiet vlak voor me langs. Dat scheelde echt maar een haartje, ik had niets meer kunnen doen. Ik schrok me de pleuris.

Vervolgens Vlieland de hoek om. Dat gaat zo hard daar met stroom mee. Ik weet dat je daar ruim een boei voor de havenmond moet strijken. Het was best een gevecht om dat tijdig voor elkaar te krijgen. Weer raken Wolfie en ik elkaar bijna. Ik neem me voor om niet meer zo dicht bij elkaar te varen ‘s nachts, je moet even naar binnen er gaat iets mis en je zit zomaar op elkaar. Dat is gevaarlijker dan de hele tocht. Op Vlieland zoeken we het bord welkom op Vlieland bij de ferryhaven. Daar staat het niet. Maar het is er stikdonker we hebben geen schijn

van kans en het Internet biedt ook al geen uitkomst. Ralf Lentz (“Kelvin”) gebeld. Die bleek uit de tocht te liggen met een rugblessure in Hindelopen. Dat was meteen in het begin al gebeurd. Hij baalde als een stekker natuurlijk en kon zich, intussen 2 dagen later nog nauwelijks bewegen. Nog wat telefoontjes...gevonden. Foto, even wat eten en hups weer verder. Ik moest Wolfgang wel even overtuigen dat het echt handig was om door te varen naar Cornwerd. De timing was perfect stroming zou net draaien bij Harlingen etc. alleen... het hele Wad kruisen in het donker met best flink wind. Stikdonker.. ik keek er ook niet echt naar uit. We spraken af niet bij elkaar in de buurt te gaan zitten. Ik ben wel 100 keer binnen op de plotter gaan kijken. Maar uiteindelijk met een keurige trackline gevaren kwam ik in Cornwerd. Alleen van “Bon Bida” had ik nog niets gezien. Ik begon me af te vragen of hij soms omgekeerd was. Geen Whats- app contact en geen reactie op telefoon, ik had ‘m een paar keer gebeld.. Josephine gebeld dat ik in Cornwerd was aangekomen. Dat had ze al gezien. Ook waar “Bon Bida” zat trouwens. Die zat op de Boontjes. Dus op hem gewacht en samen door naar Makkum. Daar ga je normaal ook niet zo gauw naar binnen kruisen in het stikgedonker. Nu dus wel. Ik geloof dat we rond 1.00 in Makkum waren. We drinken whisky aan boord van “Bon Bida” en napraten na tot 5.00 uur. Daarna in Coma. Volgende dag alleen nog ff om de Kreupel kruisen en naar de finish. Eerst even slapen. Daags er op goed wind en pal tegen. Ik kan niet zeggen dat dat nu zo leuk was. Rif er in - nog een rif erin- Rif eruit,-weer erin. En maar klappen. Als mijn voorschot nu vast blijft zitten zit het goed vast. Die heb ik op Helgoland opnieuw vastgezet. (later blijkt, dat aan bakboord niet het schot los is gegaan, maar de stringer gescheurd is. Mijn glasvezeldoek was op Helgoland op. Van de winter maar een nieuwe constructie bedenken.) We komen bij schemer aan bij Lelystad. Een half uur voor aankomst gelezen dat je binnen een uur na aankomst je papieren moet inleveren. Ja ,aan de wind hakkend met een binnenvaartschip wat ook 7 knoop loopt naast je, is het niet echt een optie om rustig papieren te gaan zitten invullen. Hopelijk zien ze bij een Rookie door de vingers dat je wat te laat bent. Het meest jammere was, dat ik daardoor niet even bij Wolfgang aan boord heb kunnen zitten toen zijn kinderen er nog waren. Pa heeft het volbracht!!, vorig jaar niet nu wel, en ik ben ook trots op hem. Toen ik hoorde dat hij op de Boontjes zat had ik wel respect eerlijk

gezegd. Hij zat niet verder achter me dan dat hij later vertrokken was zeg maar!. Bij hem aan boord was het ook even een rekenarij van de jewelste. Net als ik wist ook Wolfie blijkbaar niet dat het handig is om dat "strafwerk" dagelijks bij te werken. Voor anekdotes bleef al helemaal geen tijd over. Vandaar dit verhaal. Zal geen punten meer opleveren, maar het is toch iets.

We hadden 42 en 43 uur vaartijd opgegeven. Geen wind ..nodige kruiswerk. Dat leek nog ambitieus. Echter van Den Helder naar Vlieland is er veel goedgeemaakt en uiteindelijk zaten we ergens rond de 35 uur. Ik heb wel gemerkt dat me dat echt niet kan boeien. Gewoon lekker doorvaren en op het eind zie je wel of je op je geschatte vaartijd zit. Geef mij maar een wedstrijd hoor, maar ik moet wel toegeven dat ik me dan bij elk kruisrak had zitten opvreten en nu was naar Den Oever kruisen gewoon genieten. Je hoeft ook niet persé 's nachts te zeilen als dat waarschijnlijk harder gaat, omdat je tegenstanders dat gegarandeerd ook doen. De kameraadschap was nu beperkt tot 1 boot omdat we een totaal andere route hadden gekozen. Dat heb ik wel geleerd. Waarschijnlijk is het leuker om meer met de meute mee te varen. Maar een wedstrijd is altijd een uitdaging. Het uitzeilen van de Singlehanded meer een vanzelfsprekendheid wat mij betreft, hoewel je altijd blij mag zijn als je zonder brokken de finish hebt gehaald. (mijn schade was geloof een geknapt elastiekje of zoiets onbenulligs en achteraf moet ik mijn voorschat nu full-proof vastzetten). Als je nu vraagt:" Doe je volgend jaar weer mee?"... "Ik denk het wel, ik vond het hartstikke leuk om te doen!"

Volgend jaar maar eens kijken of we de opdrachten wat beter kunnen uitvoeren. Niet omdat het moet, maar gewoon voor de lol !!

Frits en Elly , nogmaals bedankt voor de organisatie!!

Harris Visser

Black Magic Woman

Foto: "Black Magic Woman" van een filmpje gemaakt door Wolfgang Okken vanaf de "Bon Bida" Westelijk van Texel.

